

Νίκου Εγγονόπουλου, «Τραμ και Ακρόπολις»

le soleil me brûle et me rend lumineux

μεσ' στη μονότονη βροχή

τις λάσπες

την τεφρήν ατμόσφαιρα

τα τραμ περνούνε

και μέσ' από την έρημη αγορά

—που νέκρωσε η βροχή—

πηγαίνουν προς

τα

τέρματα

η σκέψη μου

γιομάτη συγκίνηση

τ' ακολουθεί στοργικά ώσπου

να φθάσουν

εκεί π' αρχίζουν τα χωράφια

που πνίγει η βροχή

στα τέρματα

τί θλίψη θα ήτανε —Θέ μου—

τί θλίψη

αν δε με παρηγορούσε την καρδιά

η ελπίδα των μαρμάρων

κι' η προσδοκία μιας λαμπρής αχτίδας

που θα δώσει νέα ζωή
στα υπέροχα ερείπια

απαράλλαχτα όπως
ένα κόκκινο λουλούδι
μέσ' σε πράσινα φύλλα

Από τη συλλογή Μην ομιλείτε εις τον οδηγόν (1938)

[πηγή: Νίκος Εγγονόπουλος, Ποιήματα Α', Ίκαρος, Αθήνα 1985, σ. 11-12]